



Kaip aš gyvenu...

Aš savo gyvenime branginu tėvus, seseris, draugus ir mokytojus, nes aš be jų nebūčiau tai, kas dabar esu.

Aš jaučiuosi gerai, kai šalia būna man brangūs žmonės. Jie mane pralinksmina, užjaučia, visada paguodžia, įsiklauso į viską ką sakau. Kai aš meluoju, jie mato ir žino, kad meluoju, kadangi aš nemoku meluoti. Kai meluoju man ima juokas, todėl iš karto įtaria, kad sakau ne tiesą. Man būna linksma visada su jais. Jie visada man sako tiesą, ką galvoja apie mane. Todėl aš visada gerai jaučiuosi. Į nieką jų nekeisčiau, todėl, kad jie labai nuoširdūs su manimi.

Aš jaučiuosi blogai mokykloje. Čia visi apšneka mane ir žemina... Aš stengiuosi nekreipti dėmesio, tada jie atstoja nuo manęs. Jie niekada nesupranta kaip aš jaučiuosi, kai žemina mane ir tyčiojasi. O jie visada jaučiasi už mane viršesni. Bet aš stengiuosi labai nenusiminti, nes žinau, kad jie tyčiodamiesi vis tiek nesijaučia gerai. Kiekvienas kovoja tik už save. Aš nenoriu kovoti už aukštesnę vietą, man gerai taip kaip yra. Tik noriu, kad jie nustotų tyčiotis iš manęs, nes man tai labai žeidžia širdį.

Norėčiau, kad aplinkiniai suprastų, jog jie mane skaudina žemindami. Mes esame visi skirtingi, bet vis dėl to – žmonės. Tad manau reikia vieniems kitus palaikyti, o nebesityčioti ir žeminti. Noriu, kad tai aplinkiniai suprastų! Nors aš tai supratau labai neseniai, bet norėčiau, kad tai jau suprastų ir kiti.

Aš galėčiau duoti kitiems to ko jie nesupranta ir nevertina. Tai yra – pagarbą, užuojautą, supratingumą. Jei jie labiau bendrautų su manimi aš galėčiau juos prajuokinti, pabendrauti ar net prakalbinti kai jiems sunku. Norėčiau, kad visi pradėtų bendrauti be smurto ar patyčių, nes gali būti, kad tas kas tyčiojasi dabar, ateis toks laikas, kai bus tyčiojamas iš jų. Gyvenkime draugiškai ir visi bus laimingi.

Vaiva, 10 klasė